

Fauquet' kohvikus päeva esimest kohvi rüübates õhetas Bruno ikka veel hommikusest galopist Pamela ratsakoolis, kui pilgu üle Sud Ouesti pealkirjade libistas. Tema *basset* Balzac ootas kannatlikult Bruno jalge ees oma tavapära osa peremehe sarvesaiast, kui koer pigem tundis kui kuulis telefoni värinat Bruno vööl. Balzac vajus kurvalt kõhuli ja langetas pea käppadele teades, et see tähendab ilmselt hommikuse maiuse viibimist.

„*Bonjour*, Florence,“ tervitas Bruno ekraanil helistaja nime nähes. „Nii vara helistad. Kas lastega on kõik korras?“

„Meil on kõik korras, Bruno, aga ma olen Claudia pärast mures. Tal oli eile Limeuili lossis väga paha olla, aga kui ma just helistasin, et küsida, kuidas tal on, ei võtnud ta vastu. Ja korteriperenaine ütles, et ta ei tulnudki koju.“

Brunole ja mitmetele tema sõpradele oli Claudia kohe meeldima hakanud, ameeriklannast vahetusüliõpilane Yale'i ülikoolist, kes kirjutas doktoritööd kunstiajaloost ja õppis tuntud kohaliku teadlase juures. „Võib-olla ta sai kallimaga kokku,“ pakkus Bruno.

„Ma ei usu, et tal kallimat oleks, vähemalt mitte Prantsusmaal. Bruno, ta ei olnud eile õhtul tõesti heas vormis, tal käis pea ringi ja ta oli näost lubivalge. Tahtsin ta koju saata, aga ta ütles, et saab hakkama, et peab lihtsalt pikali heitma ja puhkama.“

„Kas sa päästjatele helistasid?“

„Ei, pean lapsed lasteaeda viima.“

„Hea küll, ma hoolitsen selle eest.“

Bruno lõpetas kõne ja sai aru, et ei saa kohaliku algkooli juures liiklust suunata, nagu tal hommikuti tavaks oli. Ta helistas linna tuletõrjedepoosse – päästjad osutasid ka kohalikku esmataseme arstiabi teenust – ja sai teada, et nad polnud eelmisel öhtul väljakutset saanud. Siis helistas ta linna kliinikusse. Nendelgi polnud midagi tavatut ette kanda. Ta maksis kohvi ja sarvesaia eest ja läks raekoja trepist üles linnapea sekretärile ütlema, et läheb Limeuili. Tagasi alla jõudes sätis Bruno Balzaci oma minibussi kõrvalistmele, möödus tuletõrjedepoost, linna veinimõisast ja sõitis pikast laugest künkast üles ühte Prantsusmaa kauneimasse ja vanimasse külla.

Bruno teadis, et selles kohas oli olnud rauaajastu linnus, enne kui Julius Caesari Rooma leegionid selle vallutasid. Nad olid ehitanud siia oma kindluse, et valitseda strateegiliselt olulist küngast, kust avanes vaade Vézère ja suurema Dordogne'i jõgede ühinemiskohale. See, mida Florence oli lossiks nimetanud, oli veidi vähem kui saja aasta eest ehitatud maja, selle oli püstitanud kodukohta Périgordi pensionipõlve veetma tulnud endine Maroko sultani arst. Ta ostis künka koos keskaegse kindluse varemete ja kõige täiega ning lasi ehitada uue maja, mis Bruno hinnangul meenutas Prantsusmaa võõrleegioni kindlusi Maroko kõrbes. Algselt valged krohvitud seinad ja kaitsemüürid olid nüüd hallid, majas oli kingipood, kohvik ja noorte aednike kontor, kes hoolitsesid linna palgal olles künkatipu eest ning olid selle turistide seas populaarseks muutnud. Kindluse suurtes saalides, kust avanes vaade kahele jõeorule, asus kohalik kultuurikeskus, kus korraldati loenguid, kirjandusüritusi ja vahel ka kunstinäitusi.

Eelmisel öhtul oli siin olnud kohaliku ajaloolase loeng Limeuili arheoloogiast, kus Bruno oleks tavaliselt osalenud, kui samal öhtul poleks toimunud St Denis' linnavolikogu istung. See oli rutiinne istung ja Bruno ainus kohustus oli kanda ette plaanist, mille ta oli visandanud tasuta kontsertide,

ööturgude ja ilutulestike korraldamiseks suvisel turismi-hooajal. Linna meelelahutusürituste korraldaja roll pakkus Brunole suurt naudingut. Istung oli varakult lõppenud ja pärast kerget toosti pensionile jääva volikogu liikme auks olid Bruno ja linnapea viinud mehe mõnusale õhtusöögile Ivani bistroosse. Varsti pärast kümnet oli Bruno ajakirja Archéologie viimase numbriga kodus voodis ning pool üksteist ta juba magas ja ootas, et saaks järgmisel hommikul kell seitse oma hobuse Hectoriga ratsutama minna.

Parkla Limeuili künkal oli juba täis, autodel olid Hollandi, Suurbritannia ja Saksamaa numbrimärgid, ehkki oli alles aprill ja turismihooaeg polnud õieti alanudki. Bruno jättis oma auto lähedalasuva restorani juurde ja läks Balzaci kannul mööda käänulist rada parki, mis polnud veel publikule avatud, ning küsis habetunud noore pargivahi Davidi järele. Bruno leidis ta rohimas pargiosas, mida nimetati apteekri aiaks, siin kasvasid ravimtaimed ja ürdid. Nagu alati, olgu ilm milline tahes, kandis David igivanu lühikesi nahkpükse ja mitut T-särki ülestikku, tema ja Balzac tervitasid teineteist nagu vanad sõbrad.

„Ma pole täna hommikul midagi tavatut märganud, aga küsin teistelt,“ lubas David, kui Bruno oma külastuse põhjusest rääkis. „Kas tahad, me korraldame tema leidmiseks otsingu?“

Bruno noogutas. „Ma kuulsin, et tal käis pea ringi, nii et ta võis minestada. Kas personalist oli keegi loengul, kes nägi teda lahkumas?“

„Ma kutsun töötajad kokku, korraldame otsingu,“ lubas David ja võttis vile, mida kasutasid spordikohtunikud. „Neljakümne minuti pärast tuleb kooliõpilaste grupp, aga peaksime jõudma.“

Ta vilistas kolm korda lühidalt ja lehestikust, hiiglaslike sekvoiade tagant, veeaiast ja keskaegsest tornist järele jäänud kivikuhja tagant tulid kaks noormeest ja neidu, käes oksa-lõikurid ja labidad. Kõik sirutasid Brunole mullase kae asemel

käsivarre ja kummardusid Balzaci silitama, kui David Bruno külastuse põhjusest rääkis.

„Mina olin loengul,“ ütles Félicité, keda Bruno mäletas koolitüdrukuna oma tennisetrennist. „Ma tunnen Claudiat ja mäletan, et ta tõusis püsti, ütles Florence’ile midagi ja lahkus väga diskreetselt varsti pärast seda, kui esineja valguse hämaramaks keeras, et slaide näidata. Florence ütles pärast, et Claudial hakkas paha.“

„Mis kell see olla võis?“ küsis Bruno.

„Me olime kõik seitsmeks kohal ja ma arvan, et loeng algas veerand kaheksa. Slaide hakati näitama paar minutit hiljem,“ vastas Félicité. „Enne loengut pakuti puuviljapunši. Võib-olla ei sobinud see talle.“

Otsingud algasid, kui Bruno, Balzac kannul, läks mäest alla proua Darraili maja juurde, kus Claudia oli tuba üürinud. Künkale ehitatud maja, mis tänava poolt lähenedes väikese ühekordse maja mulje jättis, osutus sisse astudes palju suuremaks. Trepp viis teisele, madalamale korrusele künkanõlval, selle all oli teise maja katus. Kohalikku kanuurendifirmat pidanud mehe lesk proua Darrail oli umbes kuuekümnepäevane sünge olekuga heas vormis naine, tal olid tumepruunid silmad, kahkjast jume ja raudhallid juuksed. Suved veetis ta jõe ääres kioskis, tegi broneeringuid, võttis raha ja jagas päästeveste, kui tema poeg Dominic kanuuäri juhtis. Limeuili kohalikuna oli naine harjunud kolm-neli korda päevas künkast üles-alla kõndima tempos, mis Bruno hingetuks võttis. Bruno pidas seda vedamiseks, et naine täna hommikul kodus oli.

„Aa, Bruno, said vast mu sõnumi,“ alustas naine mureliku ilmega, mis muutus kergeks naeratuseks, kui ta Balzaci märkas ja teda silitama kummardus. „Ameerika tüdruku asjus.“

„Mu telefonis polnud ühtki sõnumit,“ vastas Bruno. „Kui sa lauatelefonile helistasid, saan sõnumi siis, kui tagasi kontoris lähen. Aga sellepärast ma siin olen. Florence põhikoolist oli

Claudia pärast mures ja helistas mulle mobiilile. Ta ütles, et oli sinuga rääkinud.“

„Nägin Claudiat viimati eile õhtul kuue paiku, kui ta töölt tuli. Ta ütles, et läheb loengule, nii et tegin suppi ja panin talle juustu valmis, aga ta ütles, et ei suuda suutäitki süüa. Tead, tal olid krambid, nii et tegin talle tüümianiteed, ta võttis tabletti ja tundis end piisavalt hästi, et loengule minna. Ma läksin varakult magama ja taipasin alles hommikul, kui Florence helistas, et Claudia ei tulnudki tagasi. Tema voodis pole magatud.“

„Kas ma saan tema tuba vaadata?“ küsis Bruno. „On see tavatu, et ta koju ei tule? On tal kallim?“

„See oli esimene kord, kui ta siin ei maganud, ega ta pole siin kaua elanudki. Ühestki siinsest kallimast ta küll ei rääkinud. Aga ma arvan, et tal oli Ameerikas keegi. Noormehe foto seisis tal voodi juures, aga nüüd ma seda ei näe.“

„Ja sa ei tea, milliseid tablette ta võttis?“

Proua Darraile kehtis õlg. „Tema toas on mingid ravimid.“

Proua Darraile elas ülemisel korrusel, ühele poole välisuksest jäid köök ja söögituba, teisele poole elutuba ja tema magamistuba. Koridori seintel oli hulk raamitud fotosid, üks näis olevat majaperenaise pulmapilt, teine oli foto kenast linnast, kus valged majad sadamas mööda mäekülge üles ronisid, Bruno arvas, et see võis olla Alžiir. Järgmised kaks fotot olid sõjaväelastest, mõlemal oli langevarjuri vorm ja punane barett. Üks oli võõras, aga teine oli kahtlemata kindral Jacques Massu, teravad vuntsid karmi nägu poolitamas. Ta oli 1940ndatest kuni surmani ustav gaullist olnud.

„Suur sõjamees,“ märkis naine. Bruno noogutas, ehkki tema arvates oli Massu ajutine võit Alžeeria iseseisvuslaste üle klassikaline näide sõjalisest võidust, mis oli samas strateegiline kaotus. Massu kasutatud piinamine oli Alžeeria vastupanuliikumist tugevamaks muutnud, aga samas õõnestanud Prantsusmaa toetust sõjale.

„Ja teine sõdur?“ küsis Bruno.

„Mu kadunud isa. Tulime lapsena kogu perega Alžeerias
ära.“

Bruno noogutas uuesti. Pea miljon prantslast oli sealt lahkunud umbes sel ajal, kui de Gaulle Alžeeria iseseisvusel läbirääkimisi pidas. Proua Darrail läks trepi juurde esiku teises otsas. See viis madamale korrusele, kus oli kaks magamistuba ja vannituba. Kummaski magamistoas oli kraanikauss.

Claudia toast avanes suurepärase vaade üle Dordogne'i oru ja toa juurde kuulus kitsas rõdu, kuhu mahtus kaks klapptooli. Lai voodi oli kenasti üles tehtud, siin oli riidekapp, kummut, peegel, väike laud ja tool. Kunstiraamatute virnadega kuhjatud laua all oli seljakott. Öökapil oli väiksem virn pehmes köites raamatuid. Kõikidele seintele olid teibiga kinnitatud postkaardid vanade meistrite maalidega.

Puidust peegliraami vahele olid pistetud perepildid. Kahel fotol seisis üheksa-kümneaastane tüdruk kahe inimese, ilmselt oma vanemate vahel. Mees oli pikk, kiilas ja hoidis käsi tüdruku õlgadel. Naine oli ümar, tal olid ilusad silmad ja rõõmus ilme, nagu naerataks ta palju. Nende taga oli suur aed uhkele terrassile ja häärberi juurde viiva trepiga. Vanamoodsast ilmast hoolimata näis maja uus. Teisel fotol, mis näis olevat tehtud viis-kuus aastat hiljem, oli tüdruk sama mehega, kolmas inimene oli fotolt ära lõigatud.

Klaasriiulil kraanikausi kohal oli avatud kosmeetikakott, Bruno nägi kahte kollast plastmassist rohipurki ja avatud eriti tugevate valuvaigistite pakki, see oli ibuprofeen. Üks purk oli pärit New Yorgi apteegist, teine New Havenist Connecticutis. Bruno ei tundnud ravimite nimetusi ära, aga pani info kirja. Kraanikausi all prügikastis olid mõned kasutatud pabertaskurätikud ja pooleks rebitud foto. Bruno tõmbas kummikindad kätte ja pani foto tükid kokku. Pildil oli kena noormehe pea ja õlad, ta hoidis tennisereketit ja fotol oli käsitsi kirjutatud

inglisekeelne pühendus: „Kogu armastusega kallile Claudiale. Alati sinu, Jack.“

„Kõik tema riided on ka siin, nii palju, kui näha on. Kenad kleidid, Armani ja Chanel, aga suurema osa ajast käis ta teksaste ja dressipluusidega,“ märkis proua Darrail riidekappi avades. „Ja tema ilus siidist öösärk on padja all. See on Lanvin. Kui ta väljas ei ole, töötab ta oma väikese arvutiga.“ Naine vaatas kiiresti ringi ja ütles üllatunult: „Naljakas, ta võttis selle vist kaasa.“

Bruno lappas pabereid laual, enamasti olid need väljatrükid või koopiad erinevatest prantsus-, inglise- ja itaaliakeelsetest teadusajakirjadest Prantsuse renessanssist, selle perioodi kunstist ja skulptuurist. Siin oli ka virn käsitsi kirjutatud märkmeid sarnastel teemadel, kõikidel oli kindla muuseumi või lossi nimi. Visandivihikus oli hulk pliiatsijoonistusi Limeuulist ja selle kahest sillast, lossist ja pargist ning mitmeid visandeid St Denis' turust. Need olid nii head, et Bruno tundis kaks inimest ära. Claudia oli andeks kunstnik. Paberite juures oli iPhone, endiselt laadijaga ühendatud, ja selle all sinine Ameerika pass.

Bruno võttis passi ja luges, et Claudia Ursula Muller oli sündinud Philadelphias, tal oli Prantsuse tudengiviisa, mis kehtis veel kaks aastat. Ta oli kahekümne viie aastane. Passist oli näha, et ta oli eelmisel aastal Taid, Singapuri ja Suurbritanniat külastanud. Telefoniümbrises oli väike hoidik, milles oli kaks krediitkaarti. Üks oli Visa Platinum, teine Muller Investment Trusti poolt välja antud must Visa kaart, Bruno polnud sellisest fondist kuulnudki. Kui Bruno telefoni ekraani puudutas, hakkas see tööle ja ekraanil oli pilt tuimalt kaamerasse vahtivast valgest kassist. Selle all näis klahvistik eeldavat salasõna, millega telefon avada, nii et Bruno pani selle tagasi.

„Oli tal käekott või rahakott?“ küsis ta.

„Käekotti ma ei näinud, tal oli alati see arvutikott kaasas. Kui ta üüri maksis, võttis ta raha meeste rahakotist, mis oli tal tagataskus. Ta maksis Prantsuse pangaarvelt tšekiga, aga ma ei mäleta, milline pank see oli. Claudia hoidis rahakoti vahel dokumente, nagu juhiluba ja üliõpilaspilet, sellised asjad, aga ma ei näe seda siin.“

„Kes teises toas elab?“ küsis Bruno mõeldes, kas perenaisel oli kombeks oma üüriliste eraelus sorida.

„Üks tüdruk, kes üleval mäe peal pargis töötab, Félicité. Nad said Claudiaga sõbralikult läbi. Mis tüdrukuga sinu meelest juhtus?“

„Ta oli ehk haigem, kui arvas ja kukkus kusagil kokku. Aednikud otsivad teda. Aga kui sa lubad Balzacil tema öösärki nuusutada, leiab ta ehk tüdruku üles.“